SİZDEN BEKLEMEZDİM

Deniz Evren Kaygusuz

İlk Kitap

tilki
Kitap

SİZDEN BEKLEMEZDİM

Deniz Evren Kaygusuz

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Gizem Eroğlu
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

1. Basım, İstanbul, Ağustos 2026
ISBN: 978-625-3600-05-1
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

SİZDEN BEKLEMEZDİM

Deniz Evren Kaygusuz

Her şeyini kaybeden bir insan ölümden korkmaz, artık ölümden korkmuyorum.

Öylesine dalgın, öylesine yorgun bir şekilde kanepede oturmuş, boş boş duvarı seyreden Yavuz'a baktı Selim. Gözleri, yanmış bir orman gibiydi, umutsuzdu. Bir şeye kırgın olduğu belliydi. Okunuyordu gözlerinden. Sanki gözleri yaşla doluyor ve sonra da akıyordu kimseye belli etmeden. Selim›in evine dün gece bir anda gelmişti. "Kalabilir miyim?" demişti. "Neredeyse sekiz aydır görüşmesek bile, Yavuz ile aramızda kan bağı olmasa da can bağı var." diyerek Selim'in kapısını çalmıştı. Selim de sorgusuz sualsiz evini açmıştı. Dün gece sadece eski işine geri döndüğünden, yarın işe gideceğinden ve gidecek bir yeri olmadığından bahsetti. Selim de "Ben de yanındayım, tek dönemezsin o işlere." demişti. Şimdi ise Yavuz'a bakıyordu işte. "Hadi Yavuz!" dedi Selim. "Kalk, ben duşumu aldım. Üzerimi giydim. Şu işi halledip gelelim de seni bir sorguya çekelim." Yavuz duymuyordu. Dalmıştı. Vücudu o kanepede olsa da gözleri boş boş duvara bakıyordu. Ruhu ise bir sefir gibi anılarda dolaşıyordu. "Yavuz…" dedi karşısındaki duvara geçerek Selim. "Sen banyo yapmadın mı?" dedi Yavuz. Selim'e gözlerini kırpıştırdı. Ne olduğunu anlamamıştı, öylesine dalgındı. "Aldım, hatta deminden beri sana bağırıyorum çıkalım diye." Yavuz ayağa kalktı. Belindeki silaha susturucuyu taktı. Robot gibiydi sadece. Yapması gerekeni yapıyor gibiydi. Ceplerinden eldiven çıkardı bir çift geçirdi ellerine. "Yavuz'um tek başına bu işler zor olmayacak mı?" dedi Selim. "Tek miyim ki Selim? Sen varsın ya." "Diyorsun ki yani ben yandım. Ben bir ateşin içine atladım ama beraber yanalım istiyorum. Yanalım kardeşim." "Ben bir ateşin içine atlamadım Selim. Ben ateşin ta kendisiyim. Sen dün gece beni evine alarak yandın zaten." Gülüşerek

evden çıktılar. Yavuz arabanın şoför koltuğuna yeltendi. Selim Yavuz'a izin vermedi. "Yooo." dedi. "Arabayı ben süreceğim. Sen ölü gibisin diye ben ölmek istemiyorum." Konuşmuyordu bile Yavuz. Oysa eskiden kimse susturamazdı. "Sus!" diyenlere "Susmuyorum bir sustur da görelim." derdi. Kimse de cesaret etmezdi. Aslında susmasını da istemezlerdi. Sonuçta muhabbeti cidden iyiydi. Yani artık eski Yavuz yoktu. Yavuz benliğini geride bırakmıştı. Küskün gibiydi hayata. "Anlat Yavuz nereye gidiyoruz?" dedi Selim. Yavuz telefonundan konum açtı. "Buraya." dedi. "Peki kimi öldüreceğiz?" Cebinden bir fotoğraf çıkardı, "Bu adam." dedi.

Selim: Bu kim?

Yavuz: Bilmem.

Selim: Sormadın mı?

Yavuz: Sormadım.

Selim: Ne derdi varmış Barış abinin?

Yavuz: Sormadım.

Selim: Senin de muhabbetin var ya bir akıyor bir akıyor.

Yavuz: Eskiden susmamı isterdiniz Selim, sustum işte.

Selim: Kimse istemezdi biliyor musun Yavuz? Cidden eğlenirdik sen konuşunca. Sen bizim gözümüzün nuruydun.

Tam o esnada "Aha geldik!" dedi Yavuz.

"Kaçmak yok kaçmak yok." diyordu Selim. "Akşam hesap vereceksin Yavuz Efendi." Yavuz çoktan inmiş yürüyordu. Selim peşinden koştu.

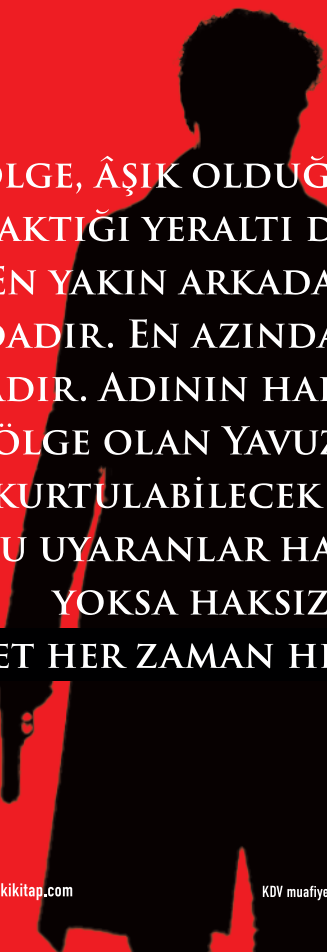
"Nasıl halledeceğiz bir fikrin var mı? Ya da anlatacak mısın?"

"Öncelikle burada çöp atma saatleri oluyormuş. Çöp atan

bir garsonun yerine geçeceğiz ki daha doğrusu geçeceğim, belimdeki dedektöre yakalanmasın. Çünkü personel girişi farklı. Sen de o sırada bizim garson arkadaşımızı misafir edeceksin." dedi Yavuz.

Selim yüzünü astı, "Ben de eğlenceli işlerden istiyorum, adrenalin istiyorum." dedi. "Bir kırk fırın daha ekmek ye, bir kurşunun seni öldürmeyeceğini ispatla öyle benim işlerimi halledersin." diye karşılık verdi Yavuz. "Sanki sen çok biliyordun ya!" derken bir garson geldi. "Şimdi!" dedi Yavuz. Aniden çok hızlı bir yumruk attı Yavuz. Selim fark edip silahını çıkardı, dayadı garsonun başına. Yavuz eliyle sus işareti yapıyordu. "Şimdi!" dedi, "Bak biz senin kıyafetini bir de yaka kartını alacağız. Pantolon kalabilir ama sende. Sonra yarım saat falan sen misafirimiz olacaksın. Daha sonra biz sana karşılığını vereceğiz." Yavuz eğildi, "Tamam mı arkadaşım?" Garson başını salladı. Sonra üstünü çıkardı, değiştirdiler. "Şimdi Selim'im" dedi Yavuz. "Baktın ben bir saate kadar çıkmadım, buradan git." "Baktın…" dedi Selim garsona dönerek. "Bu arkadaş gelmedi, sen de artık Azrail'in misafirisin. Ben de içeri gireceğim, belki ben de Azrail'le tanışırım ama olsun. Neyse sen dua et arkadaş ki Yavuz gelsin sağ salim." "Ben öldüm sen mi yaşayacaksın?" dedi Yavuz. "Öleceksem de senin için ölürüm Yavuz'um." dedi Selim. Zaten yaşayacağım demedim ki." Selim kollarını açmıştı. "Şimdi sarılmayacağım, sonra sarılacağım söz." dedi Yavuz. "Şimdi ben giriyorum sen de arkadaşı misafir et bakalım." Yavuz personel kapısından girdi. Hiç dikkat çekmeden asansöre bindi. Anlatmadan geçemeyeceğim, Yavuz'un lakabı "Gölge'ydi." Soy ismi de Gölge'ydi. Yavuz Gölge cidden gölge gibiydi. Deşifre olduğu bir iş yoktu. Ya da fark edildiği. Düşmanın içine sızar, düşman silahı ensesinde hissedene kadar fark edemezdi.

Aşk, Arkadaşlık ve İhanet

Yavuz Gölge, âşık olduğu kadın Hande için bıraktığı yeraltı dünyasına geri döner. En yakın arkadaşı Selim ise hep yanındadır. En azından Yavuz öyle sanmaktadır. Adının hakkını veren, tam bir gölge olan Yavuz ihanetten kurtulabilecek midir?
Onu uyaranlar haklı mıdır yoksa haksız mı?

İhanet her zaman her yerdedir.

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

9 786253 600051